

Eurocatalunya o els viatges de Pujol

Els nacionalistes i la integració en la CEE

cumscripció electoral europea diu que és impossible que les disset comunitats autònomes d'Espanya siguin disset circumscripcions electorals. Però nacionalistes i comunistes tenen un argument per demostrar que el raonament socialista es una fal·làcia, i no és ni catalanista ni autonomista. CiU, ERC i

àmbits per preparar les estructures del país (econòmiques, socials, jurídiques, empresarials...) per al dia en què es produirà la integració en la CEE.

L'obertura de Catalunya a Europa i la seva presència en el continent són constants del govern nacionalista des que Pujol va accedir l'any 1980 a la presidència de la Generalitat. Des de llavors fins ara, Pujol ha fet nombrosos viatges com a president català a l'estranger. Bàsicament a països europeus. Ha estat a Roma, París, Westfàlia, Nova York, Washington, Brussel·les, Zuric, Porto, l'Alguer, Sardenya. Aquesta darrera setmana ha estat a Milà i a Llombardia. Té previstes imminents anades a Aquisgrà i Estrasburg.

Els continguts d'aquests viatges presidencials són diferents. Uns tenen un caire més cultural; d'altres, més industrial; o més econòmic. Però tots tenen un comú denominador: obrir Catalunya a l'exterior, fer-hi present el país i fer-ho a través de la institució nacional catalana, que és la Generalitat. A l'Alguer, el conseller Joan Rigol, que fou un dels acompanyants de Pujol, va declarar que amb aquella presència a l'illa mediterrània, la Generalitat volia contribuir a potenciar l'Europa dels pobles. I el mateix Pujol va dir en aquell viatge que estava propiciant que el sentiment autònic pugui ser sentit per altres minories europees.

Un dels missatges emesos en el darrer viatge, el de Milà, ha estat turístic, però amb un fons polític intel·ligent. Un dels anuncis apareguts als carrers i als mitjans informatius de la ciutat italiana és aquest: «Catalunya, més que una platja d'Espanya».

Pujol durant un dels seus viatges a l'estranger, a Alemanya.

/ Arxiu

Una altra polèmica ha començat a Catalunya. Continua el debat sobre el catalanisme-europeisme i ja es coneixen els primers resultats d'un dels aspectes d'aquesta controvèrsia.

Una de les qüestions amb més càrrega de profunditat de les que han estat plantejades és si Catalunya serà o no serà circumscripció electoral en els comicis del parlament europeu. Els diversos partits parlamentaris catalans hi han respost ja.

Convergència i Unió (CiU) i Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), que són les forces que formen part del govern nacionalista de Jordi Pujol, estan a favor que Catalunya sigui una circumscripció per a escollir els «euro-

Oriol DOMINGO

diputats». Els tres grups de l'oposició tenen posicions diverses. Els comunistes del PSUC comparteixen la postura de CiU-ERC. Coalició Popular (CP) no ha definit la seva postura, perquè encara està estudiant aquesta qüestió. El PSC-PSOE considera que és innecessari que Catalunya sigui una circumscripció.

En medis catalanistes s'aplaudeix l'actitud dels nacionalistes de CiU i ERC i dels comunistes, que així continuen fidels als seus programes electorals i polítics de sempre. Es considera lògica la cautela de CP. Escandalitza l'oposició dels socialistes. Escandalitza, però no sorprèn.

Un dels arguments emprats pels socialistes per a afirmar que és innecessari que Catalunya sigui cir-

PSUC argumenten que la Constitució fa la distinció entre nacionalitats i regions, i que, indubtablement, Catalunya és constitucionalment una nacionalitat. A més, i per l'estructura econòmica, social, cultural i política, Catalunya és una de les comunitats que tenen i han de tenir pes específic dins Europa.

Prop de l'any 2.000 hi ha en joc la gran qüestió de l'Eurocatalunya i de l'eurocatalanisme. Això és, es tracta d'esbrinar el paper que la Catalunya autònoma ha de jugar a Europa, dins la integració d'Espanya en la Comunitat Econòmica Europea.

Aquesta és una de les principals ocupacions del govern català. La seva política és clarament europeista. Actua en diversos